

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. 7. An, & qualiter externa, sed dolosa promissio, promittentem obliget?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

cui juratur, intelligit. Nam huic opponitur. 1. D. Thomas jam cit. secundò, Greg. l. 26. moral. c. 7. relatus in c. Humana, ead. caus. & quest. dicens: *humana aures talia verba nostra judicant, qualia foris sonant: DEUS autem, qualia ex internis proferuntur.* Unde Isidorus intelligendus venit, de juramento solum vero, sed sine animo implendi, non autem ficto, & mendaci. Nec juvat dicere, S. Thomam loqui solum de casu, quo quis loquitur per verba amphibologica; & dubitatur, an verba sumi debeant in sensu jurantis? an secundum mentem audientis? si enim ad obligationem non foret necessaria mens (consequenter interna voluntas) jurantis, frustra definiret S. Thomas in dato casu, standum esse jurantis intentioni, seu menti.

103. Dicendum 4. contra eund. n. 12. Patrem Sanchez non esse in hoc deceptum, sed omnino verum dixisse, quando cit. d. 9. n. 5. dixit: *posse aliquem ita contrahere sponsalia, ut ad solum veniale obligetur.* Nam actus agentium non operantur ultra eorum intentionem, L. non omnis ff. de reb. credit: & jus naturale, nec in gravi materia, obligat ex justitia ad præstandum aliter promissum liberè, quàm qualiter à promittente cum promissario conventum est. Contractus enim, in foro animæ, legem habent à contrahentium consensu. Nam nec lex naturalis, nec divina obligat circa rem spontaneam, nisi supposità voluntate hominis sibi obligationem imponentis, ut tenet propè communis cum Henriq. l. 12. de matr. c. 13. n. 2. cum omnis obligatio spontanea sit ex lege privata sibi spontè constitutà.

104. Dicendum 5. contra eund. n. 13. etiam si quis certus sit, se externam promissionem præstitisse, si tamen dubitet, an habuerit animum se obligandi, non teneri ad præstandum promissum, si dubium vinci non possit. Nam sic adest dubium de existentia legis, sibi voluntariè imposita, quæ non stat sine voluntate se obligandi per ralem legem; at in tali dubio lex non obligat; cum obliget solum ex suppositione, quæ dubia est. Hinc quando P. Sanch. cit. n. 13. docet, in hoc dubio teneri, videtur id sentire, quantum est ex præsumptione, ac pro foro externo.

105. Neque dicas: in dato casu promissio externa est in certa possessione contra liber-

tatem voluntatis; non è contra; ergo pro illa judicandum est. Nam Resp. licet certum sit, quòd promissio externè facta sit, & pro hoc militet certitudo possessionis contra promittentem in foro externo; quia tamen non habetur certitudo de interna promissione, sed mera dubitatio, libertatem voluntatis non posse à possessione immunitatis ab obligatione, inde nata, deici, quamdiu stat ea dubitatio; nam promissio externa sine interna, non habet vim obligandi, ut tenet ipse P. Sanchez sæpe cit. licet in externo foro ægrè voluntas se defenditur contra præsumptionem, quòd non promiserit fictè, nisi aliis adminiculis juvetur.

§. 7.

An, & qualiter externa, sed dolosa promissio, promittentem obliget?

Resp. eum, qui sponsalibus externè 106. promissis Virginem decept, & corrumpit, non teneri promissum implere, nisi ratione damni, si promissio fuit ficta; ita Sanch. l. 1. d. 10. n. 3. nam in tali casu (secluso nimirum damno) non est ulla radix obligationis, seu legis, eum ad præstandum promissum obligantis, ut const. ex dictis. Dixi, non teneri, nisi ratione damni; alia enim quæstio est, an ficta promissio, ratione fraudis, & injuriæ illatæ, promittentem obliget ad standum promissis? pro cujus resolut: nota, dupliciter fieri posse hanc promissionem dolosam. 1. gratis, quin ex hoc promissario damnum aliquod nascatur; & sic nec in vi promissionis, nec in vi sponsalium, licet repromissioni conjuncta foret, promittentem obligat ad implendum promissum, ut dictum est. 2. cum alterius onere, ut, si quis fictè matrimonium promittat puellæ sub hac simul conditione, si fecerit usum sui corporis, & hac spe matrimonii promissi onus præstet? in hac quæstione non est dubium, quòd injuria, & damnum puellæ illatum, compensari debeat à simulato promissore, sic urgente justitiâ commutativâ, ut tenet communis, saltem tunc, quando puella non poterat ex ullo indicio colligere, latere fraudè, & meram fictionem. Nam, qui injustè damnificat proximum, ex justitia tenetur reparare damnum; sed qui dolo, & matrimonii

monii facta spe inducit puellam ad iacturam pudicitia; ac ea, quae inde consequuntur, injuste damnificat illam; ergo ex iustitia tenetur reparare damnum, nimirum vel ducendo, vel dotando.

107. Si queras, an esto damnum ex ficta matrimonii promissione illatum, defloratae compensari possit alio modo, quam ducendo, nihilominus ex iustitia deflorator in eo casu determinate obligetur eam ducere? Resp. Caltropalaum D. 1. de Sponsal. p. 2. n. 3. affirmare hoc secundum; sed D. Antoninum p. 3. t. 1. c. 19. & alios velle, satis fieri ducendo eam, vel competenter dotando. Resp. fictum illum promissorem in dato casu satisfacere, defloratam ducendo, vel dotando, quin vi damni, vel iniuriae illatae, obligatus maneat determinate ad eam ducendam, nisi non possit alio modo damnum illatum reparare. Nam ad matrimonium determinate illum non obligat promissio, nec damnum ex deceptione natum. Non promissio; nam haec ponitur merè ficta, & nulla: non damnum; nam hoc plus non exigit, quam ejus compensationem; at illud, non ducendo tantum, sed & competenter dotando illam, compensari potest, ut supponit casus, ergo.

108. Dices I. iustitia commutativa obligat, praesertim in contractibus onerosis, non tantam ad aequivalens, sed etiam ad idem in specie reddendum, quod ex iustitia debitum est, si hoc reddi possit in specie; sic qui promissit, se daturum centum Cajo, si Romam iverit, tenebitur implere promissum, esto fictè promiserit, si Cajo Romanum iter peregit; sed in dato casu vera promissio, ex iustitia debita est, ut constat in omnibus contractibus, in quibus intervenit do, ut des; vel facio, ut facias; & talis promissio vera reddi potest etiam eam ducendo; ergo talis deceptor non satisficit solum competenter dotando illam, sed verè promittendo, consequenter ducendo, ita Sanchez. l. 1. hic D. 10. n. 3. constat hoc etiam ex c. 1. de adul. & stupr. ubi dicitur: si seduxerit quis Virginem nondum desponsatam, dormieritque cum ea, dotabit eam, & habebit uxorem.

109. Resp. quòd iustitia commutativa, etiam in contractibus onerosis, qui nulliter initi sunt ex defectu veri consensùs, non obliget ad plus in foro conscientiae, quam

ad reparandum damnum decepto illatum in casu injustae actionis. Tunc autem petit tale damnum reparari per aliquid in specie, quando vel de illo in specie conventum est, conventionem veram, & validam; vel quando illud prius fuit sub dominio, seu reali jure datum passum, & res adhuc extat. Nam his seclusis deficit radix obligationis ad hoc in specie; & satisficit, reddendo aequale, seu aequivalens. Quare negatur, quòd Cajo (postquam spe centum sibi fictè promissorum, conditionem adimplevit) promissor non satisficiat redditione tanti, quanti valet labor itineris Romani, aut damnum illi exinde secutum, licet non sit idem in specie. Nam quod fur equi non satisficiat reddendo pretium, loco equi adhuc extantis, est, quia hic equus in specie, adhuc extans, prius suberat reali jure per furtum laeso; quò titulo contra quemcunque possessorem habet actionem realem, equum vindicandi.

Ad c. 1. de adulteriis Resp. illa verba, dotabit, & habebit uxorem, ab ipso legislatore in c. immediate sequenti, sufficienter explicari sumendo particulam copulativam & pro disjunctiva vel, ut fasè apud Barbofam videri potest in cit. c. à n. 7. Illud tamen hic specialiter notandum venit, quòd in casu, quo deceptor defloratam dotare potius, quam ducere voluerit, dos ei constitui debeat juxta facultates illius, & dignitatem defloratae, ut not. gloss. in cit. c. 1. Verb. juxta modum: accedit, quòd cit. c. 1. non loquatur de casu fictè promissionis, sed seductionis, quae non fit unice promissione ficta, sed etiam vera, sed sine animo exequendi promissum, vel aliis modis, qui innumeri sunt, ut ex se patet. Dixi I. in foro conscientiae. Nam in foro externo illa conventio non praesumitur ficta, sed vera; consequenter nisi promittens clarè doceat, promissionem illam, seu conventionem fuisse merè verbalem, condemnabitur ad praestandum in specie, super quò in specie conventum est, si praestari possit.

Eorum porrò sententiam, qui docent, III. fictum promissorem in casu Virginis, spe matrimonii defloratae, teneri determinate ad matrimonium, limitat I. P. Sanchez cit. à n. 4. ut non procedat, quando deflorata ex circumstantiis facile scire, aut merito credere poterat, promissionem esse fictam, & deceptoriam; quia tunc sibi debet

debet imputare; & fraudi voluntariè consensisse videtur. Inter circumstantias, ex quibus id meritò credere poterat, num. 1. si sint genere pares, sed divitius, & opibus impares. 2. si vir in conditione notabiliter excedat mulierem, quæ hunc excessum novit; ut si fæmina sit rustici, aut fabri filia, & novit Virum esse filium Comitis. Tantum porrò, & tam notabilem excessum seu disparitatem (etsi sufficientem agnoscat P. Sanchez cit.) non requiri necessariò, sed multò minorem sufficere, docet n. 5. ubi notat, quantitatem hanc arbitrio prudenti relinqui. Hanc limitationem procedere vult etiam in casu, quo deceptor matrimonium ficto juramento mendaciter promississet. Nam in dato casu nec vi promissionis ex n. 90. nec vi talis juramenti ex n. 100. nec demum, juxta nos in n. 107. vi damni teneretur determinatè ad matrimonium, si damnum competente dote posset, & vellet compensare. Limitat 2. ut non procedat, si ex tali matrimonio magnum scandalum, aut malus exitus prudenter timeatur: ratio primi est, quia, quod sine scandalo fieri nequit, peccatum est, ad quod non datur obligatio; ratio secundi est, quia prudens metus mali exitus in casu matrimonii ab uno invitè contracti, regulariter trahit prudens periculum plurimum exinde peccatorum. Limitat 3. ut non procedat, quando fictus promissor à muliere fingente, vel dicente, se Virginem, deceptus, corruptam reperit. Nam in delictis datur compensatio, modò damnum ex uno non sit minus damno ex parte alterius. Limitat 4. ut non procedat in dato casu, licet mulier non decipiat, sed fictus promissor errore suo deceptus sit, quo Virginem putans, corruptam reperit. Nam hæc est justa causa dissolvendi sponsalia. Unde licet verum esset, quòd fictus promissor, spe matrimonii fictè promissi, defloratam ducere teneretur, nec satisfaceret dotando; hæc tamen obligatio ad eam determinatè ducendam potius, quàm dotandam cessat, quando supervenit causa, propter quam sponsalia, etiam vera, justè solvi possunt: de quibus dicemus in seqq.

III2. Dices: ergo licet in tali casu non teneatur eam ducere (cùm justè possit rescindere sponsalia, etiam si promissio vera fuisset) tamen, si (postquam advertit, cor-

ruptam esse, & non Virginem) perrexit; & absolvit copulam, tenebitur pro sibi concessa copula; quia sic promissionem suam confirmavit, & à conditione (si es Virgo) recessit, ut colligitur ex c. Per tuas. 6. de condit. apposit. ibi: cùm liquidò constet, quòd post contracta sponsalia carnalis est inter eos copula subsecuta, pro matrimonio est pronuntiandum, quia videtur à conditione apposita recessisse; quod apertius intelligitur ibid: ex Gloss. V. presumendum. Resp. N. i. latum. Nam in c. Per tuas, eo solam casu, ex copula post promissionem matrimonii secuta, præsumitur recessus à conditione apposita, quando præcesserunt copulam vera sponsalia; at in dato casu non præcessit vera promissio, aut vera sponsalia; Ergo. Deinde justitia non obligat ad restituendum plus, quàm damnum æstimeretur; ut docet ipse P. Sanchez l. i. hic D. 10. n. 21. sed damnum Virginitatis, etiam per dolum ablata, non æstimatur tanti, ac: Virum notabiliter digniorem, eam feminam ducere; ergo nullà ratione tenetur. Ex hoc enim rectè sequitur, in casu, de quo n. 107. deceptorem nullo titulo teneri ad matrimonium determinatè. Nam hoc nec exigit promissio, nec damnum. Non illa, utpote nulla; non damnum, quia matrimonium cum tali muliere pluris est, quàm tale damnum; Ergo.

Si quæras ulterius, an licet deflorator III3. deceptam in præmissio casu non teneatur ducere, tamen ei teneatur satisfacere pro usu corporis dolo obtenti? Et primo in casu, quo mulier ex magna inter ipsam, & promittentem disparitate, vel aliis ficti consensibus indiciis, à promittente datis, facile potuit dolum præsumere. 2. si mulier illam disparitatem ignoravit, vel, licet sciverit, adeò tamè à promittente assecurata est, (sed mero dolo) ut non potuerit timere dolum, sed judicio, etiam prudentium, securam videretur? Ad 1. aliqui affirmant, absolutè teneri ad id, quod ei præstare deberet, qui ab ea vi extorsit usum corporis; quia dolo defloravit, & sic injuriam deceptæ fecit. Sic Navarr. in summa latina c. 22. n. 76. alii censent teneri, non tamen ad tantum; sed id solùm, quod prudentis arbitrio definitum fuerit. ita Soto in 4. dist. 27. q. 1. a. 3. & alii: sed probabilius est, ad nihil in hoc casu teneri, quia pro tali casu,

ARTICULUS III.

De habilitate contrahentium
Sponsalia.

Generaliter loquendo illi soli censentur habiles, ad contrahenda Sponsalia, inter quos aliquando consistere potest matrimonium licite, ac valide contractum, modo tunc capaces sint dare consensum mutuuum, prout requiritur ad legitimam futuri matrimonii promissionem. Cum enim Sponsalia sint mutua promissio matrimonii *in futurum ineundi*, intelligi debet de matrimonio ineundo licite, & valide. Nam promissio rei illicitæ, etiam jurata, non valet; & cum substantialiter requirant consensum, mutuuum, deliberatum, liberum, externo signo manifestatum, cum animo se obligandi, fieri potest, quod (esto in futurum ad hæc capaces fieri possint) tamen invalide contrahant, dum hæc facultate carent. Dupliciter autem fieri potest, aliquos esse inhabiles ad ineunda Sponsalia de futuro 1. ratione impedimenti, quo laborant perpetui; 2. ex defectu ætatis, ad hoc requisitæ. Nam, si impedimentum sit dirimens, & perpetuum, nec humano jure tollibile, nunquam celebrare poterunt matrimonium licite, ac valide; si tantum impediens, nunquam licite: si autem sit defectus ætatis jure requisitæ, inhabiles tunc erunt naturâ, vel lege, ut dicemus infra; sed solum temporaliter, dum durat talis defectus.

Dixi, *si impedimentum sit dirimens, & perpetuum, nec humano jure tollibile*, ut, si matrimonium dirimat, vel jure naturali, vel divino positivo (si enim sit juris humani, & in eo dispensare solet Papa ex causis legitimis) valida erunt Sponsalia à sic impeditis contracta, sub conditione, si Pontifex dispensaverit, ut dicemus infra. Nam promissio matrimonii celebrandi pro tempore, quo non erit impedimentum (quando ex justa causa removeri solet, ab eò, qui potest) nec est promissio rei illicitæ, nec sub impossibili conditione, ut constat ex L. non solet 10. ff. de bis, qui notantur infamia, junct. gloss. V. non solet. Et ideo dixi 2. si impedimentum sit perpetuum. Nam, si sit solum temporaneum (modo reliqua non

E

dca.

casu, quo mulier prudenter potuit, ac debuit advertere dolum, & non advertit: merito præsumitur, liberè consensisse, nec injuriam passâ; ex quo patet ad rationem in contrarium, maxime cum dato casu supponatur, nihil coactionis, ad concedendum alteri usum corporis, adfuisse.

114. Ad 2. affirmant aliqui, teneri defloratorem, non quidem ducendo, sed alio modo compensare usum corporis defloratæ per dolosam promissionem inductæ; ita Sylvester. V. Matrimonium 4. q. 8. & alii, quod verum judico, quoad obligationem præstandi estimationem damni, si mulierem ipse notabiliter excedat, sive hæc excessum ignoraverit, sive prudenter cogitare potuerit, non latere dolum; ratio est, quia adhuc injustè illam in duxit in Virginitatis jacturam, mulieri damnosam, qualiter teneretur, qui eam vi defloravit. Nam hujus damni reparationem justitia stricta petit. Injustum autem est, alterum dolo inducere in damnum, & restitutioni obnoxium secluso titulo à dolo excusante. Nec obstat, quod prudenter cogitare potuit, latere dolum. Nam etiam hoc stante, dolo est causa spei, & hæc damni, ex dolo, injustè, fallaciterque posito; inducitur.

115. Si demum quæras, an factus Promissor teneatur in Uxorem ducere corruptam, vel æstimationem usus corporis sibi concessi, ad copulam, sub spe matrimonii, quando sciebat esse corruptam? Resp. non teneri determinatè ad eam ducendam; sed solum ad æstimationem, quam habet usus talis corporis dolo obtenti, si ex hoc mulieri damnum secutum est, ratio 1. partis est ex n. 114. in fine: ratio secundæ partis est, quod justitia stricta obliget ad reparationem damni injustè illati: dixi: *si damnum secutum est*: nam aliàs justitia, seu jus alienum non est læsum in re, sed solum in affectu, & intentione, quæ injustitia, affectiva solum, non parit obligationem restitutionis; probabilius tamen est, eum teneri quoque satisfacere pro usu corporis sibi concessi, si super hoc conventum sit, etiam secluso alio damno; non quidem ex vi promissionis factæ; quæ nulla est: sed ex vi fraudis, seu fraudulentæ promissionis, cum justitia naturalis exigat, acceptum dolo, esse reddendum, vel æqualiter, aut formaliter.

Tom. IV.